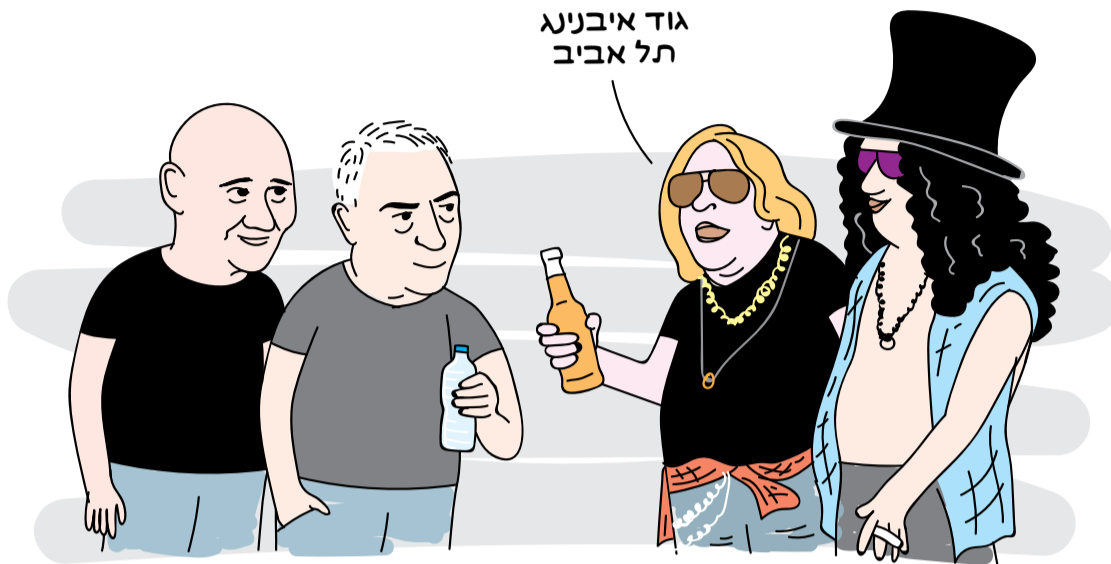

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

תנו לי תנו לי רוקנרול

גם ללהקה שלי יש דרישות, אבל אנחנו פחות מקפידים על אילו סוגי בייגלה שטוחים יוגשו לנו מאחורי הקלעים

ההופעה. תארו לכם מה קורה במדינות שבהן המאכל הלאומי הוא קיבה של כבש ממולאת בקבבוני עז. אבל ייתכן שהם מבקשים את זה פשוט כי הם יכולים. לפעמים אני מדמיין את הישיבה שבה חברי הלהקה המי שועממים דנים בדרישות להופעה ובודקים את גבולות הרמיון של עצמם: "בישראל אני רוצה שיחכו לי במלון כל סוגי השוקולד קינדר" אומר הסולן, "וגם שהצעצועים המי ניאטוריים בפנים כבר יהיו מורכבים". "ואני דורש", מוסיף הגיטריסט, "אדם שילך איתי לכל מקום עם מזגן נייד".

אני תוהה מה יקרה אם אחת הדרישות לא תתמלא, האם חברי הלהקה יגידו: "השארתם לנו שבעה סחלבים סגולים כשדרשנו בפירוש שמונה נרקיסים לבנים, אנחנו לא עולים לבמה ו-60 אלף הצופים יחפשו את החברים שלהם או שילכו לקטוף בשבילנו פרחים". גם ללהקה שלי יש דרישות. אנחנו זקוקים לציוד מסוים, מערכות סאונד ותאורה שהולמות את האירוע, אבל פחות מקפידים על אילו סוגי בייגלה שטוחים יוגשו לנו מאחורי הקלעים. האמת שבישראל לא תמיד יש אחורי קלעים, לפעמים מדובר באחורי סככה עם כיסאות כתר פלסטיק לבנים. זה קצת מוזר לדרוש שאחרי ההופעה יחכו לך מאחורי קלעים, כשהגעת לבמה דרך מטבח של אולם אירועים.

לפני שלושה שבועות הוזמנו להופעה בחול. חשבנו שזו הזדמנות להתנהג כמו הלהקות שמגיעות לישראל ולבקש אוכל שיגרום לנו להרגיש בבית גם במדינה רחוקה. רק שאז הבנו שיהיה קצת מביך כשבעיתון המקומי יפרסמו שהדרישות של הלהקה הן סלט ירקות קצוץ דק, קרקרים מכוסמת, קוטג' 3 אחוז וסלט חצילים מקופסה. במקום מטוס פרטי היינו דורשים מושב על יד החלון במחלקת תיירים ואקסטרה שקית בוטנים.

האמת היא שגם בהופעות בישראל יש רשימת דרישות, אבל של המוזמין: "לפני ההופעה ראש המועצה יישא דברים", "אתם יכולים לנגן גם שירים של אייל גולן?", "יש בחירות לראשות המועצה בעוד חודש, אז אכפת לכם במקום 'רדיו חזק' לשיר 'היא אוהבת רק שמעון חזן'?"

במקום 'רדיו חזק' לשיר 'היא אוהבת רק שמעון חזן'?

אני מדמיין את הישיבה שבה חברי הלהקה בודקים את גבולות הדמיון. "אני רוצה שיחכו לי כל סוגי השוקולד קינדר", דורש הסולן, "וגם שהצעצועים כבר יהיו מורכבים"

שלא הסכימו שהחגיגות בפארק הירקון ימשכו לאחר השעה אחת עשרה בלילה. אני מתפלא שאחרי כל כך הרבה הופעות הם עוד לא למדו להציע עסקת חליפין: תמורת הסכמה לסיום מאוחר של המטרד הם יוכו להטות בות כמו כרטיסים, מופע של בריטני ספירס או פרטי בשם סלפי עם ראש הוועד או הקמת גן שעשועים פרטי בשם "וולקאם טו דה ג'אנגל" מתחת לבניין. לחלופין, אני בטוח שאם, כפי שמקובל בממות בידור בערי שדה, חברי גאנו היו מאפשרים לראש העיר לפתוח את ההופעה בנאום על עשייתו למען התושבים (ואולי גם קטע חלילית קצר של בנו), הבעיות היו נפתרות.

עדיין לא ברור לי איך במהלך השבת הסבירו לאקסל וסלאש שבגלל שהמלון מקפיד על כשרות הם צריכים לשכוח מאספרסו וחביתה, וגם שהמעלית לסוויטה תעצור בדרך בכל קומה כדי לא לחלל שבת. זו בהחלט סיבה עובר-רם להשליך איזו טלוויזיה מהחלון, אם כי בעידן הפלזמות הדקות גם זה כבר לא מה שהיה.

כשאמן בכיר מגיע לישראל אנחנו בוחנים את התנהגותו כאילו מדובר במנהיג מדינה וזה ונכנסים לכוונות רגישות לאומית. האם גאנו יגידו על הבמה "גוד איבנינג יוראל" ו"האו אר יו פלאפאל?" או שיסתפקו בלי שיר, מה שיחשיד אותם כעוכרי ישראל ושונאי חומס. למה בריטני הבריוזה מהפגישה עם ראש הממשלה, והאם במקום זה היא הלכה לדייט עם אבו מאזן? האם כשריהאנה אחרה להופעה בגלל בילוי בים המלח היא הביעה זלזול בעם ישראל, או דווקא קידמה את תיירות הפטוריאזיס לארץ?

בכל ביקור מערכנים אותנו היחצנים בדרישות המופרות של הכוכבים. המוזן המיוחד, המגבנות הרכות, הטמפרטורה המדויקת בחדר, חדר הכושר שחייב להיות בתוך חדר ההלבשה, צבע הפרחים באגרסל, מספר סוגי הקורנפלקס שיחכו לדיווח ושאר פינוקים. אני יכול להבין שמי שמופיע בכל ערב במדינה אחרת חייב לשמור על הרגלים קבועים ותפריט אחיד כדי לא להתחרפן לגמרי, והעובדה שהמאכל הלאומי שלנו הוא חומס לא מחייבת אותו לתקוע מסכה עם גרגירים לפני

עונת ההופעות כבר כאן. גאנו אנד רוזס הזיעו בפארק ונסעו, רדיוהר השתזפו אצלנו אחרי סגירת הגיליון, הפיקסיו ושארל אזנבור עוד לפנינו, וכל חובבי המוזיקה צריכים לקבל החלטות הרות גורל ותקציב לגבי מה מתאים ומה כדאי.

אני, כדי לא להזיע יתר על המידה, הלכתי לראות את פרנקי וואלי בהיכל התרבות הממוזג. פרנקי כבר בן 83 ומכיוון שהקיץ הישראלי גורם לי להרגיש בגיל דומה, חשבת שזה האיש הנכון לבלות איתו ערב. הלהקה על הבמה ניגנה, אבל למיטב הבנתי פרנקי קשיש לא ממש שר, אלא עשה עם השפתיים את מיטב להיטיו. תהיתי עם עצמי למה לכל הרוחות אני לא מצליח ליהנות. כשאדם בא להופעת מוזיקה הוא מקווה לשמוע שירים שהוא אוהב, לראות את האמן פנים אל מול פנים ולחוות חוויה שהוא לא יקבל בטלוויזיה.

את כל זה קיבלתי מפרנקי במאה אחוז, אז מה אם את השירה שלו הוא הקליט מתישהו באיזה אולפן? הרי בגיל 83 צריך להגיד תודה שהבן אדם מסוגל לעמוד במשך שעה וחצי על הבמה כשהוא מלווה בעשרה נגנים וזמרי ליווי, ולא בפיליפינית. אבל אני לא הצלחתי ליהנות, וכל הערב הייתי עסוק רק בזה שפרנקי משקר לי מול הפנים.

שבוע שעבר הגיעו גאנו אנד רוזס. העובדה שחברי הלהקה, שעד לא מזמן היו מסוכסכים קשות אחד עם השני, התגברו על המחלוקות ויצאו לסיבוב משותף, נטעה בי תקוות. אם אקסל וסלאש יכולים לעשות שולם, אולי גם באזורנו העצבני יש מצב לפיוס. ייתכן שגם במזרח התיכון הנוסחה לסיום הסכסוך היא להבהיר לשני הצדדים שאם ישימו את המחלוקות בצד, הם יתוגמלו בעשרות מיליוני דולרים ומעריצות שיחכו להם מאחורי הקלעים. להגעת הלהקה לארץ התלוותה פרשייה הלכתית, כש-קוני הכרטיסים שומרי השבת נאלצו לוותר על השעה הראשונה של ההופעה או להחזיר את הכרטיסים. אני בטוח שעם קצת יצירתיות הראש היהודי היה יכול למצוא פתרונות. אולי לרכו בהתחלה את השירים שגם ככה לא מתחברים לארון הספרים היהודי (בינינו, "פרדייז סיטי" מוציא שם רע לגן עדן); לנגן את השיר הראשון על גיי-טרט-שבת שתתחיל את הסולו עוד ביום שיש; או לארגן פסק הלכה של הרבי מוודסטוק שיקבע שהשבת יוצאת כשרואים שלושה תלתלים של סלאש. גורם הלכתי נוסף שהתערב בקיום המופע היו השכנים,